

Professorsinstallation

LUNDS UNIVERSITET | AULAN | 14 MARS 2014 KL 16.00

Denna broschyr finns på installandis institutioner och kan också beställas från sektionen Kommunikation, **tel** 046-222 70 10, **e-post** info@kommunikation.lu.se. Broschyren finns även på www.lu.se/om-universitetet/lakademiska-hogtider/professorsinstallationer

Produktion Sektionen Kommunikation, Lunds universitet
Foto Kennet Ruona (sidan 14 privat bild)
Tryck Media-Tryck, Lunds universitet, mars 2014, 600 ex.
Papper Scandia 2000 Smooth white, 200/130 g

Förord

Välkomna till den högtidliga professorsinstallationen! Ordet *universitet* kommer av det latinska *universitas*, som betyder ungefär helhet, det hela. Detta ord har samband med *universus* med betydelsen hel, allomfattande, egentligen vänd åt ett håll liksom med *universum* och *universell*. Universitas blev under högmedeltiden en beteckning på de sammanslutningar av olika grupper av lärare och/eller studenter från olika inriktningar som tillsammans utgjorde vad som på svenska kallas just universitet. Sådana växte fram på olika platser i Europa, först i Bologna och Paris och efterhand även i Uppsala och Lund.

Ett universitet i klassisk mening ska därför vara mångfaldigt och innehålla flera discipliner och fakulteter. Det flerfakultära Lunds universitet förvaltar och förnyar en lång akademisk tradition, för vår del från 1666.

Lunds universitets devis *Beredd till bådadera*, understryker också detta. Den uttrycker respekt för olika perspektiv och behovet av att vara beredd till mer än en sak. Vårt universitet är därför stolt över att inrymma både tradition och innovation, dvs. respekt och öppenhet för både det gamla och det nya. Här finns både analys och syntes, dvs. både djupgående förståelse och analys in i minsta detalj av t.ex. materiens byggstenar, och syntes med olika konstruktioner, som t.ex. att bygga broar och telekommunikationssystem. Här finns både en avancerad naturvetenskaplig fakultet och en avancerad teknisk högskola. Universitetet inrymmer både klassisk akademisk utbildning och olika yrkesutbildningar. Här finns teologi, humaniora, ekonomi, samhällsvetenskap, juridik, medicin, konst, teater och musik. Vi slår vakt om en fri, obunden forskning, men också om ett stort engagemang för de behov som näringsliv och samhälle har av forskningssamarbete med vårt universitet.

Lunds universitet har satt djärva mål för framtiden. Vår vision är ett universitet i världsklass som förstår, förklarar och förbättrar vår värld och människans villkor. Detta skall vi uppnå genom kvalitetsutveckling av all verksamhet, gränsöverskridande samverkan, internationalisering och genom att satsa på ledarskap, lärarskap och medarbetarskap.

Vi kan glädja oss åt en rad framgångar som beslutet om MAX IV-laboratoriet, ESS, Bio Imaging Centre med bl.a. en ny 7 Tesla-magnetkamera, de strategiska forskningsområdena, Linnécentra och andra starka forskningsmiljöer. Likaså gläder vi oss åt vår Science Park Ideon, som växer och utvecklas där det nya huset Ideon Gateway med sin höjd är ett tydligt uttryck för detta. Medicon Village har skapats genom en privat donation från Mats Paulsson och en generös överenskommelse med AstraZeneca som lagt ned sin verksamhet i Lund. Vårt universitet har god världsranking och är mycket attraktivt för studenter, nationellt och internationellt. Vi ser hur unga människor som kommer hit utvecklas för framtidens utmaningar.

Mycket av ansvaret för detta vilar på universitetets främsta företrädare, våra professorer. Ni har visat er vara synnerligen kvalificerade för insatser både inom forskning och utbildning. Flera av er är dessutom starka inom området innovation och samverkan med näringsliv och samhälle. Hur ni hanterar ert nya ansvar i samspel med studenter, forskarstuderande, lärarkollegor, administratörer och omvärld är avgörande för hur vårt universitet utvecklas.

Universitetet vill visa er sitt största förtroende och hälsar er varmt välkomna som professorer vid Lunds universitet!

Per Eriksson, Rektor

Gemensam installation av

professorn i epidemiologi med inriktning mot epidemiologisk metodik Jonas Björk.....	6
professorn i reproduktionsmedicin Aleksander Giwercman.....	7
professorn i strategisk kommunikation Mats Heide	8
professorn i genusvetenskap Jens Rydström.....	9
professorn i företagsekonomi Karin Jonnergård	10
professorn i nationalekonomi, särskilt offentlig ekonomi Petter Lundborg.....	11
professorn i medicinsk strålningsfysik Crister Ceberg.....	12
professorn i organisk kemi med inriktning mot organisk syntes Peter Somfai	13
professorn i viola och kammarmusik Henrik Frendin.....	14
professorn i piano/gehörsspel med inriktning mot jazz Håkan Rydin	15
professorn i museologi med inriktning mot bildkonst Solfrid Söderlind	16

Metodproblem i epidemiologisk forskning

Jag är född 1966 och uppväxt i småländska Ljungby. 1985 gick jag ut naturvetenskaplig linje på ortens alldeles speciella gymnasium, Sunnerboskolan. Efter ett år som utbytesstudent i Wisconsin i USA tog jag min grundexamen med inriktning mot statistik i Linköping 1991. Forskarbanan inleddes efter några år som konsult i näringslivet. Jag disputerade i epidemiologi 2001 i Lund med Ulf Strömberg och Lars Hagmar som handledare och viktiga inspirationskällor. Därefter har jag fortsatt att forska parallellt med att ansvara för rådgivning inom forskningsmetodik vid Skånes universitetssjukhus. Jag blev docent 2006 och är numera professor i epidemiologi. Familjen bor i Bjärred och består av Mette samt tonårsbarnen Tobias och Sara.

Vi som forskar inom epidemiologi försöker att förstå varför vissa befolkningsgrupper löper större risk att drabbas av sjukdom än andra. Riskfaktorer som studeras kan vara kopplade till annan sjuklighet, livsstil, t.ex. kost, motion eller rökvanor, eller till den yttre miljön. Men också sociala faktorer och individuell känslighet kopplade till det genetiska arvet studeras inom epidemiologin.

Många viktiga beslut såväl inom vården som i samhället i övrigt fattas på basis av epidemiologiska forskningsresultat. Det är därför oerhört viktigt att de samband som påvisas i forskningen är reella. Min forskning handlar till stor del om just detta, olika aspekter av giltigheten hos epidemiologiska forskningsresultat. I flera pågående projekt försöker vi exempelvis att mäta betydelsen av en god utemiljö för hälsa och välmående hos såväl barn som vuxna – en uppgift som är allt annat än lätt, eftersom det förstås finns ett stort antal andra faktorer som också påverkar hälsan och som kan riskera att snedvrider resultaten.

Tillsammans med Anna Rignell-Hydbom, docent i miljömedicin, koordinerar jag det tvärvetenskapliga forskarnätverket SIMSAM Lund, som studerar bestämningsfaktorer för hälsan tidigt i livet och deras påverkan på utbildning, social position och hälsa senare i livet. Jag är också mycket engagerad i arbetet med att bedriva och utveckla undervisning inom medicinsk statistik och epidemiologi på såväl grund- som forskarutbildning vid den medicinska fakulteten.

Att vara utnämnd till professor vid Lunds universitet uppfyller mig med lika delar ödmjukhet, stolthet och glädje över att få förmånen att arbeta med något som är viktigt och spännande.

Manlig infertilitet – ett glömt område

Som en fortsättning av mitt disputationsarbete, som handlade om testikelcancer, har jag utvidgat mitt forskningsområde till att också innefatta manlig infertilitet och dess konsekvenser för det allmänna hälsotillståndet.

Ofrivillig barnlöshet – infertilitet – är ett stort problem som drabbar 15–20 procent av alla par, och i hälften av fallen beror barnlösheten på den manliga parten. Många kan behandlas med provrörsbefruktning, men vi vet för lite om de underliggande orsakerna till infertilitet och om långtidskonsekvenserna av tillståndet.

Jag försöker att kartlägga hur mäns fertilitet påverkas av olika miljö- och livsstilsfaktorer. Min forskning handlar också om vilka effekter cancer och cancerbehandling i barndomen och i tidigt vuxenliv har på mäns fertilitet. Jag undersöker också om infertila män har brist på manligt könshormon, vilket på sikt kan leda till diabetes, hjärt-kärlsjukdomar och benskörhet.

Jag hoppas min forskning kan bidra till att förebygga manlig infertilitet, förbättra behandlingen av dessa män och förhindra att de på grund av könshormonbrist drabbas av allvarliga komplikationer som kan påverka livskvaliteten och livslängden.

Jag föddes 1955 i Lodz i Polen och flyttade som 14-åring till Köpenhamn, där jag så småningom utbildade mig till läkare. Jag kom under studietiden i kontakt med forskning och disputerade 1992 på en avhandling om förstadier till testikelcancer. År 1999 kom jag till Sverige och fick en tjänst vid urologiska kliniken i Malmö. Parallellt med kliniskt arbete etablerade jag en reproduktionsmedicinsk forskargrupp bestående av en doktorand och två biomedicinska analytiker. Med åren har gruppen vuxit och omfattar nu 15 personer. I samma fart har familjen vuxit och min fru och jag har nu sju mina/dina/våra barn och ett barnbarn. Jag blev docent år 2001, adjungerad professor 2002 och fick 2012 en professur i reproduktionsmedicin.

Förändringar och kriser

Jag är född i Hässleholm 1968. Våren 1990 påbörjade jag mina studier vid Lunds universitet. Inledningsvis läste jag företagsekonomi och psykologi, men det var mina studier i medie- och kommunikationsvetenskap som lade grunden till mitt intresse för organisationers kommunikation. I september 1995 påbörjade jag min doktorandutbildning. Under några år arbetade jag parallellt som kommunikationskonsult. Det ledde fram till mitt intresse för intranät, kommunikation och lärande, som jag disputerade på i december 2002. Efter ett par år vid Högskolan Kristianstad återkom jag till Lunds universitet 2005, blev docent 2008 och utsågs till professor i december 2012.

I min forskning har jag studerat den nära kopplingen mellan kommunikation och organisation. Utan kommunikation kan inga organisationer existera. I kommunikationen mellan organisationsmedlemmar skapas och återskapas en organisation – vad den står för och betyder. Forskare inom fältet strategisk kommunikation försöker att beskriva, förstå och förklara organisationer och deras processer ur ett kommunikationsperspektiv. I fokus står också studier av organisationers medvetna kommunikationsinsatser för att nå sina mål och följderna av dessa insatser.

I dagens komplexa och ständigt föränderliga värld utsätts organisationer upprepade gånger för såväl förändringar som kriser. En aspekt som jag fokuserat på de senaste åren är den ömsesidiga relationen mellan organisationsförändringar och organisationskriser. En större organisationsförändring, som beslutats av ledningen, kan många gånger leda till en organisationskris. Då hotas viktiga värden. Medarbetarna befinner sig då plötsligt i en situation som de inte känner igen och inte heller har någon lösning på hur den ska hanteras. Vice versa kan en organisationskris skapa nya insikter och kunskaper som på sikt kan leda till utveckling av och förändringar i en organisation. Inom området kriskommunikation har forskare sedan början av 1980-talet främst intresserat sig för kommunikationen mellan organisationer och olika externa grupper under en kris. Däremot har forskarna mer eller mindre negligerat de interna grupperna – medarbetarna och deras betydelse ur ett kommunikationsperspektiv. Detta kan tyckas märkligt med tanke på att det vanligtvis är medarbetarna som först upptäcker signaler om förestående kriser och som löser kriserna. De är också viktiga ambassadörer för organisationen i kommunikationen med externa personer.

Queer och crip

Queerforskningen ifrågasätter invanda tankemönster kring kön och sexualitet. Med rötter i språkfilosofi tar queerteorin fasta på hur dessa kategorier är föränderliga över tid och beroende av de normer som är rådande vid en given tidpunkt. Sedan tidigt 1900-tal har det västerländska samhället styrts av heteronormativitet – en skarp åtskillnad mellan homo- och heterosexuallitet, vilket i sin tur har förstärkt skillnaden mellan manligt och kvinnligt. Queerteorin berikar genusvetenskapen och påvisar hur kön, genus och sexualitet hänger ihop.

Min forskning kring genus och sexualitet har undersökt hur samkönad sexualitet och olika könsuttryck har reglerats – både från samhällets sida och bland hbtq-personer själva. Under 1900-talet betraktades "homosexuella" som en väl avgränsad grupp som skulle straffas, botas eller integreras i samhället, men den kategorin har nu exploderat i en regnbågskoalition av homosexuella, bisexuella, transpersoner och de som är queer och inte känner sig hemma i någon av de andra kategorierna. Från 1990-talet skedde en historisk attitydförändring när land efter land – inte bara i västvärlden – erkände olika former av homoäktenskap. Detta skärper motsättningarna mellan homovänliga och homofoba regimer, och globalt står frågor om hbtq-rättigheter högt upp på dagordningen. Queerforskningen är viktig för att förstå dessa processer.

På senare år har jag forskat kring sexualitet och funktionshinder och bland annat utvecklat och diskuterat s.k. cripteori – ett sätt att tillämpa queerteori på funktionshinder. Alltför ofta avkänns och avsexualiseras personer med funktionsnedsättning och förvägras på så sätt ett värdigt liv. Sexualitet över huvud taget har blivit mer tabubelagt och frågan om hur sexualitet hanteras i vård och habilitering blir alltmer brännande.

Jag föddes i Stockholm 1955, och växte också upp där. Efter fil. kand.- och lärarexamen i Lund 1984 arbetade jag i tio år som högstadielärare i Stockholm – något av det mest meningsfulla och givande jag har ägnat mig åt. Jag började doktorera 1993, på en avhandling om homosexuellas historia. Från 1995 till 2000 ledde jag det tvärvetenskapliga Queerseminariet och var med om att introducera queerteori i Sverige. Jag disputerade 2001 vid Stockholms universitet och arbetade sedan som lektor i genushistoria vid Historiska institutionen där. År 2008 kom jag till Centrum för genusvetenskap i Lund och blev professor i genusvetenskap 2012. Jag är registrerad partner med skattejuristen Martin Loeb, som jag träffade i Lund 1984.

Makten över företaget

Jag föddes 1957 i Småland och flyttade till Lund för studier tjugo år senare. Där fastnade jag i den akademiska myllan och stannade kvar tills jag blev lockad tillbaka till Småland och Linnéuniversitet 2001. I Växjö har jag sedan dess verkat som professor och byggt upp forskarmiljöer i bolagsstyrning och professionsforskning. Med tre "unga vuxna" och en make som vägrar vara något annat än skåningar i vårt hus i Dalby känns det nu roligt och naturligt att komma tillbaka till Lunds universitet.

Vem som styr över våra företag och vilka effekter detta har på företaget och det omgivande samhället är ett omfattande forskningsområde inom företagsekonomi. Man skiljer mellan ekonomistyrning, styrning inom företaget, och bolagsstyrning, påverkan från olika aktörer och regelverk utanför företaget. Som sådana aktörer räknas ägare, styrelser, revisorer, finansanalytiker och andra aktiva inom kapitalmarknaden. Regelverken kan exemplifieras med aktiebolagslagen, men också olika börskontrakt och bolagsstyrningskoder.

Det jag just nu finner särskilt intressant med bolagsstyrning är det närmande som tycks ske mellan olika länders bolagsstyrningssystem. Vi importerar regler och metoder från framför allt den anglosaxiska världen för att underlätta för internationella investerare på svenska kapitalmarknader. Men frågan är: Blir reglerna och metoderna desamma när de hamnar i en svensk kontext? Och vad händer med den svenska ägarmodellen när regelverk som skapats för marknader med spritt ägande tillämpas i Sverige, där vi traditionellt haft mycket aktiva storägare?

Vår forskning visar att det är vanligt att importerade regler behåller strukturer och terminologi, men att tillämpningen anpassas till den svenska situationen. I vissa fall innebär detta en rent symbolisk anpassning till en internationell norm: En regel skapas som motsvarar en praxis som funnits länge. Tron att näringslivet verkar för globalisering kan också ifrågasättas. Staten, inte näringslivet, initierar internationaliseringen av regelverk. Vi kan konstatera att det som tidigare inneburit exklusiva roller för ägaren i allt större utsträckning läggs i händerna på "ombudsmän", t.ex. nomineringskommittéer och styrelseledamöter oberoende av ägare och företag. Hur det påverkar företagets styrning håller vi på att undersöka. Det återkommer jag till.

Olika livsvillkor – varför och vad kan vi göra?

En viktig del av ämnet nationalekonomi handlar om att förstå varför skillnader i levnadsvillkor mellan olika grupper i samhället uppstår, och i vilken mån dessa skillnader förs vidare över generationer. Sådan kunskap är nödvändig för utformningen av effektiva sociala åtgärder. Min forskning behandlar den roll som skillnader i hälsa och ekonomiska villkor under uppväxten spelar för människors långsiktiga levnadsvillkor, och i vilken utsträckning faktorer som bättre utbildning och högre inkomst kan förbättra människors livssituation.

I min forskning har jag bland annat visat att högre utbildningsnivå leder till förbättringar i människors hälsa, förmågor och ekonomiska villkor, och att dessa effekter sträcker sig över generationer. För att besvara frågor om orsak och verkan har jag använt mig av så kallade "naturliga experiment", såsom den gradvisa utbyggnaden av den svenska grundskolan, i kombination med data över 100 000-tals individer ur det svenska mönstringsregistret. I andra studier med tvillingar och adopterade barn har jag visat utbildningens effekter över generationer och betydelsen av arv och miljö.

Mina studier har även belyst betydelsen av fattigdom under uppväxten för långsiktiga levnadsvillkor. Genom att studera barn till familjer som flyr eller emigrerar till Sverige i olika åldrar, från länder av varierande fattigdom, har jag visat hur radikala förbättringar i uppväxtmiljön kan ha dramatiska långsiktiga effekter. Jag har också visat hur tidiga och små skillnader i hälsa mellan tvillingar tycks ackumuleras över tid och ha stora effekter på levnadsvillkor långt senare. Mina studier ger stöd för uppfattningen att den samhällsekonomiska avkastningen på tidiga sociala åtgärder kan vara hög. Mer kunskap behövs dock och jag hoppas kunna bidra med detta i min framtida forskning.

Jag föddes 1974 i Lund. Efter studier i nationalekonomi och statsvetenskap tog jag min grundexamen i nationalekonomi i Lund 1999. Jag fortsatte därefter med doktorandstudier och disputerade i ämnet 2003. Efter ett par år som postdoktor i Lund flyttade jag och min fru till Nederländerna, där jag påbörjade en forskartjänst på Vrije Universiteit Amsterdam. Efter närmare fyra givande år där var det dags att flytta hem till Sverige igen, och jag tillträdde en lektorstjänst vid Nationalekonomiska institutionen i Lund 2010. Jag blev utnämnd till professor i nationalekonomi 2012. Jag bor i Malmö med Catharina och våra två barn Isac och Rebecka.

Strålningsfysik för en friskare framtid

Jag är född 1965 i Helsingborg och växte upp i det idylliska Viken. Gymnasietiden på Tycho Braheskolan tog mig vidare till fysikstudier i Lund och grundexamen i radiofysik 1990. Detta ledde till en anställning som sjukhusfysiker på dåvarande Lunds lasarett, där kliniskt arbete kombinerades med forskning och undervisning. Jag disputerade 1994 och ägnade mig åt postdoktorala studier i USA, vid Brown University och University of Pennsylvania. Tillbaka i Lund följde forskarassistenttjänst och docentur 2001. Jag blev universitetslektor 2008, och är sedan oktober 2012 professor i medicinsk strålningsfysik. Jag bor i Helsingborg med min kära fru Sofie, mina fantastiska ungdomar Emma och Nils, och vår härliga lilla minsting Lisa.

Cancer är en av vår tids stora folksjukdomar. Var tredje person i västvärlden drabbas, och antalet nya fall per år ökar stadigt. Med bättre diagnostik och effektivare behandling ökar chansen att bli botad, men sjukdomens mångfald och cancertumörernas varierande sammansättning kräver flera alternativa angreppssätt. Det som är utmärkande för strålbehandling är att effekten kan riktas med hög precision mot tumören, likt en osynlig skalpell, utan att begränsas av de variationer som annars kan innebära problem för målsökande mediciner med precisa verkansmekanismer. Strålbehandling är idag vårt mest effektiva alternativ till kirurgi, och mer än hälften av alla cancerpatienter behandlas i kombination med strålning.

Min forskning går ut på att optimera den kliniska användningen av ny strålbehandlingsteknik, och arbetet i forskargruppen är väl integrerat med den patientnära verksamheten. Eftersom det ofta dröjer många år innan man kan utvärdera utfallet av en ny behandlingsteknik, baseras detta arbete mestadels på förutsägelser utifrån s.k. strålningsbiologiska principer och modeller. I enlighet med dessa syftar vårt arbete till att i allt större utsträckning koncentrera strålningens effekt på tumören och därmed minimera risken för svåra biverkningar.

En annan del av min forskning är inriktad mot strålningsbiologi och experimentell strålbehandling, exempelvis med neutroner och synkrotronljus. Målet med denna forskning är att söka ny kunskap om strålningsbiologiska mekanismer, och om hur effekter på cellnivå hänger ihop med hur tumören svarar på behandlingen och med reaktioner i kroppens friska organ och system. Genom att överföra sådan kunskap till den kliniska verksamheten hoppas vi kunna bidra till att ännu fler cancerpatienter botas från sin sjukdom i framtiden.

Från kol-kolbindningar till grodgifter

Kol-kolbindningar utgör grunden för alla organiska föreningar, och att kunna skapa sådana är en förutsättning för att bygga upp komplexa strukturer från enklare beståndsdelar. En teknik för detta, som jag har studerat, är att utnyttja den inneboende energin hos små s.k. cykliska molekyler. Man omvandlar dessa molekyler till större cykliska system under kontrollerbara former, samtidigt som en ny kol-kolbindning bildas. Dessa större cykliska system kan förväntas ha ett lägre energiinnehåll. Skillnaden i energiinnehåll mellan det ursprungliga materialet och den nya produkten kan i sådana fall fungera som en kraftfull drivkraft för reaktionen. Vi har utnyttjat en sådan strategi för att utveckla metoder för att framställa kväveinnehållande ringsystem, vilka är farmakologiskt mycket viktiga substanser. För att undersöka möjligheterna med metoderna, och för att kunna jämföra dem med tidigare tekniker, har jag använt dem för syntes av flera farmakologiskt intressanta föreningar. Exempelvis har vi framställt alkaloider som ursprungligen isolerats från sydamerikanska pilgiftsgrödor. Alkaloiderna är i flera fall mycket kraftfulla nervgifter, och lokala indianstammar har doppat sina blåsrörspilar i giftet för att producera effektivare vapen!

Jag kommer fortsätta att arbeta med olika frågeställningar rörande effektivitet i organisk syntes samtidigt som det kommer att ske en fokusering på olika aspekter av katalytiska transformationer och radikalreaktioner. Jag vill även understryka att organisk kemi som experimentell vetenskap aldrig är ett enmansarbete. Min forskargrups resultat är summan av ett lagarbete och det är mycket stimulerande att som akademisk forskare få möjlighet att samarbeta med kreativa och entusiastiska medarbetare.

Jag föddes 1960 i Göteborg, där jag även växte upp. Efter gymnasiestudier och sedan grundutbildning vid Chalmers tekniska högskola fortsatte jag med en forskarutbildning i organisk kemi vid samma lärosäte. Mitt forskningsprojekt handlade om syntes av komplicerade organiska strukturer, och 1987 försvarade jag min avhandling, för att sedan åka på en tvåårig vistelse som postdoktorforskarare till MIT i Boston. Efter återkomsten till Sverige har jag arbetat som forskarassistent och särskild forskare vid Uppsala universitet, LTH samt Stockholms universitet. 1999 fick jag en professur i organisk kemi vid KTH, och 2012 flyttade jag tillbaka till Kemicentrum i Lund som professor i organisk kemi.

Att vara i harmonikens centrum

Jag är född 1963 i Oxelösund. 1982–89 studerade jag vid Det Kgl. Danske Musikkonservatorium. Åren 1987–90 var jag anställd som stämledare i Danmarks Radios Symfoni-orkester, och därefter som lärare vid Musikhögskolan i Malmö. Jag utsågs till professor 2013. Jag har även haft huvudansvar för undervisningen i viola vid Högskolan för scen och musik i Göteborg och Kungl. Musikhögskolan i Stockholm, och gästundervisat vid ledande nationella högskolor i England, Tyskland, Spanien, USA, Kanada, Mexiko samt Litauen. Under åren 2005–2008 hade jag ett ledningsuppdrag i International Viola Society. Min familj är hustrun Lena Ahlin och barnen Vidar och Ingrid.

Johann Sebastian Bach älskade att spela viola i kammarmusikaliska sammanhang. Han beskriver i ett brev hur han njuter av att traktera detta instrument eftersom han då fick befinna sig i harmonikens centrum. Under min 35-åriga karriär som altviolinist har jag upplevt samma euforiska känsla. Altviolinistens historiska roll har ända sedan 1500-talet, då instrumentet etablerades, huvudsakligen varit ensemblemusikern som med sina mellanstämmor färgar musiken och ger melodi och baslinje en extra dimension. Trots en ambition att lyfta fram violan som soloinstrument, är det kammarmusiken och samspelet med andra musiker som intresserat mig mest.

En ledstjärna har varit att på djupet utforska olika genrer ur ett altviolinistiskt perspektiv, vilket har bidragit till att utveckla min pedagogik vad gäller både förståelse och förnyelse av traditionen. Att förbereda dagens stråkmusiker för ett yrkesliv som långt ifrån begränsas till symfonikerns roll kräver ett brett perspektiv och kunnande. Studenten ska efter avslutade studier bli sin egen lärare och måste först hitta sin egen röst. Att entusiasmera till nyfikenhet att utforska och hitta egna kopplingar mellan olika musik- eller konstformer är av stor vikt i undervisningen. Starka visioner, passion och hårt arbete skapar morgondagens unika musiker.

Intresset för improvisation och elektroakustisk musik har även resulterat i ett forskningsarbete tillsammans med instrumentmakaren Richard Rolf. Målet har varit att skapa ett elförstärkt stråkinstrument som bevarar den akustiska violans egenskaper och möjlighet till klangbehandling. Det resulterade först i ett 5-strängat instrument som fick namnet elektrisk viola grande. År 2011 färdigställdes en utvecklad modell. Detta instrument kan sätta en ny standard och expandera uttrycksmöjligheterna för 2000-talets stråkmusiker.

Jazz på piano

För mig är det naturligt att både spela och undervisa; jag skulle inte kunna tänka mig vara utan någotdera. Pianoundervisning på akademisk nivå förutsätter i praktiken ett aktivt musicerande.

Som musiker gjorde jag först över tusen konserter med jazzgruppen Nexus. Därefter turnerade jag, när tillfälle gavs, under femton år med den amerikanska sångerskan Kim Parker, jazzlegenden Charlie Parkers dotter. Numera fokuserar jag spelandet på trioformatet, dvs. piano, bas och trummor – tre instrument som gjorda för att klinga ihop. Min stil har beskrivits som "lyrical and cooking". Genom åren har jag haft förmånen att spela med några av jazzens stora som Thad Jones, David Liebman och Red Mitchell, och med svenska artister som Arne Domnerus, Bernt Rosengren och Svante Thuresson. Musiken har gett mig stora internationella erfarenheter med framträdanden i över tjugo länder, däribland Kina, Japan och USA.

Gehörsspel i allmänhet och rent gehörsspel i synnerhet är det jag ägnar mig åt både som musiker och i mitt arbete på Musikhögskolan. Med rent gehörsspel avser jag att lära in och spela helt utan något slags notbild, "på gehör". Gehörsspelets pedagogik – gehörsinläring – är något jag sysslar mycket med, och det är en färdighet de blivande pianopedagogerna tränar i ämnet gehörspianometodik, dvs. hur man lär sig undervisa i gehörsspel. Gehörsspelsmetodik är ett ämne som knappast fanns före 1980-talet och som jag introducerade i Malmö. Den som öppnade ögonen på mig för gehörsinläring var det musikaliska geniet Don Cherry, som jag träffade och spelade med några gånger på 70-talet.

Mina klassiska kollegor har haft ett par hundra år på sig att utveckla konsten i att undervisa hur man spelar (klassiskt) piano, medan inom jazzområdet har, med ett fåtal undantag, framväxten skett de senaste femtio åren. Jag vill fortsätta bidra till den utvecklingen.

Den 4 januari 1951 föddes jag i Gislaved i Småland och växte senare upp i Värnamo. Efter studentexamen 1969, första kullen i "nya" gymnasiet, flyttade jag till Lund för studier. Samtidigt som jag var jazzmusiker så studerade jag under drygt tre år med avsikten att bli psykolog. Jag saknar fortfarande tio poäng till examen...

1976 blev jag antagen till Musikhögskolan i Malmö på landets första jazzutbildning, eller improvisationsutbildningen som den först hette. Som färdig musikpedagog blev jag lärare för en student på skolan, året efter för några stycken. Så småningom fick jag en fast tjänst, och 2013 utsågs jag till professor.

Jag bor i Malmö med min fru Barbro och vi har två vuxna barn, David och Emma.

Konstmuseers betydelse för konst och samhälle

Jag föddes 1956 i Stockholm. Efter gymnasiet tog jag lägre kantors- och organistexamen och en fil.kand.-examen med konst- och musikvetenskap som huvudämnen. Därefter följde forskarutbildning i Uppsala och Linköping, där jag disputerade 1994. 1988–1996 var jag intendent vid Nationalmuseum, 1996–2000 forskarassistent i Uppsala, 1998 vid Köpenhamns universitet samt 2001–2002 professor i konstvetenskap i Uppsala. 2003–2011 var jag överintendent för Nationalmuseum med prins Eugens Waldemarsudde. Jag blev docent vid Uppsala universitet 1998 och vid Åbo akademi 2007. Från och med 2013 är jag professor i museologi med inriktning på bildkonst på Konsthögskolan i Malmö vid Lunds universitets konstnärliga fakultet.

Min forskning har haft sin utgångspunkt i disciplinen konstvetenskap, men även i mötet med de samhällsvetenskapliga och språkvetenskapliga perspektiv som jag inhämtade under den tvärvetenskapliga forskarutbildningen vid Temainstitutionen i Linköping. Forskningen rörande porträttbilders funktioner och betydelser för individ och samhälle har därför beaktat såväl estetiska föreställningar som sociala och historiska faktorer. På motsvarande sätt har mina studier av konstmuseer belyst verksamheten – allt från insamling, utställningar, publikmottagande till organisation – i ett historiskt och samhälleligt perspektiv.

Ämnet konstvetenskap har genomgått stora förändringar de senaste decennierna, vilket bland annat medfört att frågor rörande konstmuseernas struktur och arbetsformer, internationalisering och samhälleliga roll börjat beaktas som en del av konstvetenskapens intresseområden. En bidragande orsak är att museologin som universitetsdisciplin i huvudsak behandlat andra typer av institutioner och s.k. musealiseringar. Detta har för min del, i kombination med ett långvarigt engagemang inom museivärlden, lett till ett antal studier som belyser nyckelfrågor i konstmuseernas framväxt. Dessa har också utgjort en fortsättning av min tidigare forskning rörande konstens funktioner och kommunikationsformer i ett historiskt perspektiv, framförallt när det gäller porträtt, skulptur och fotografi. Ett exempel är hur gipskopior av skulptur spreds över världen för att bygga upp konstmuseer och privata gallerier under 1700- och 1800-talen. Gipskopiornas status har skiftat starkt och i nära överensstämmelse med varje tids föreställningar om kulturarvets betydelse och värde. I vår tids konstutövning har kopiorna fått förnyad aktualitet bland annat på grund av intresset för återanvändning och omtolkning.

”Högskolans vetenskapliga språkrör till den lärda världen”

150 ÅR SEDAN INRÄTTANDET AV LUNDS UNIVERSITETS ÅRSSKRIFT

Till de företeelser som funnits vid Lunds universitet alltsedan det öppnade sina dörrar 1668 hör disputationen: det offentliga försvarandet av en akademisk skrift. Forna århundradens disputationer var dock i många avseenden mycket olika vår tids. En av de mest fundamentala skillnaderna var att en respondent på 1600- och 1700-talen nästan aldrig själv författat den avhandling han försvarade. Disputationen sågs vid denna tid nämligen främst som en retorisk övning, och disputandens huvuduppgift var således att vara just respondent – en svarande och försvarande som med god retorisk argumentation och gott latin kunde plädera för avhandlingens teser oavsett vem som sedan författat dem.¹

Vem var det då som skrev avhandlingarna? Jo, det var i regel den professor eller annan akademisk lärare som presiderade över disputationen. Och för denne var detta en bra affär: det var nämligen trots allt respondenten som fick stå för tryckkostnaden, och detta i en tid då tryckning var ganska kostsam. En flitig professor med många ”doktorander” kunde på detta sätt således utan egen kostnad se till att få sin vetenskapliga produktion publicerad i småportioner. Ett berömt exempel på detta är historikern Sven Lagerbrings verk *Monumenta Scanensia*, vilket utgavs i form av 36 disputationer med lika många respondenter.²

Under 1800-talet började detta bruk kritiseras. Den kände memoarförfattaren P.G. Ahnfeldt, som själv 1823 disputerat på en avhandling skriven av filosofiprofessorn Ebbe Samuel Bring, kallade det ”en full-

komlig narraktighet”.³ Ändring skulle också komma, nämligen med 1852 års nya statuter för universiteten i såväl Lund som Uppsala. I dessa stod uttryckligen att man för vinnande av filosofie magistergraden (dåtidens motsvarighet till dagens filosofie doktor) skulle ”sjelf författa och utan præses offentligen försvara en academisk afhandling; börande Faculteten detta prof till innehåll och försvar bedöma.”⁴ I de följande paragraferna stadgades motsvarande krav för avhandlingar avseende medicine, juris och teologie doktorgraderna.

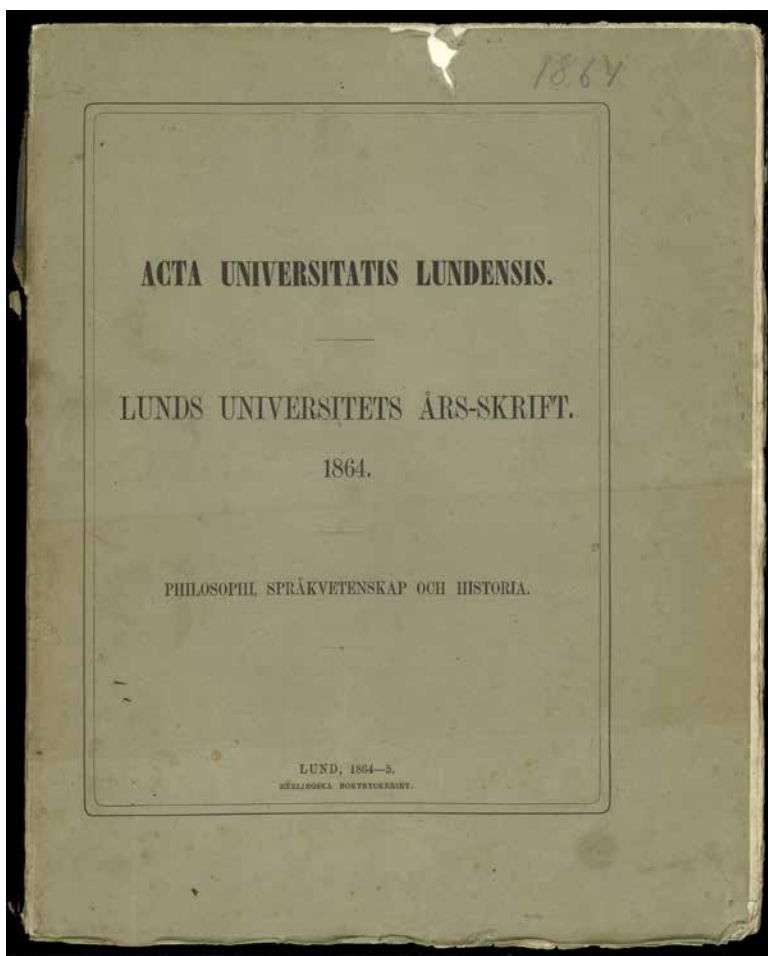
Denna reform var säkerligen av godo vad avsåg kraven på disputanderna. På ett annat område innebar den dock ett problem: de akademiska lärarna hade härmed mist en av sina viktigaste kanaler för publicering. Detta ingav bekymmer. Inte minst fruktade man att begåvade yngre forskare av ekonomiska skäl skulle avstå från att genom tryckta skrifter specimera för högre tjänster.⁵ I Uppsala föranledde detta redan 1854 ett förslag om att universitetet skulle börja utge en vetenskaplig tidskrift eller årsskrift där blandade avhandlingar och specimina kunde publiceras. Förslaget föll den gången på ekonomiska invändningar, men när en ny propå gjordes 1860 lyckades man utverka ett särskilt anslag från Kungl. Maj:t och tanken realiserades: år 1861 utkom den första årgången av *Upsala universitets årsskrift* (från 1904 med ortnamnet stavat Uppsala).⁶

För Lunds del noterades två år senare, i oktober 1863, i Större konsistoriets protokoll att det inkommit en ”ansökan om understöd för utgivande

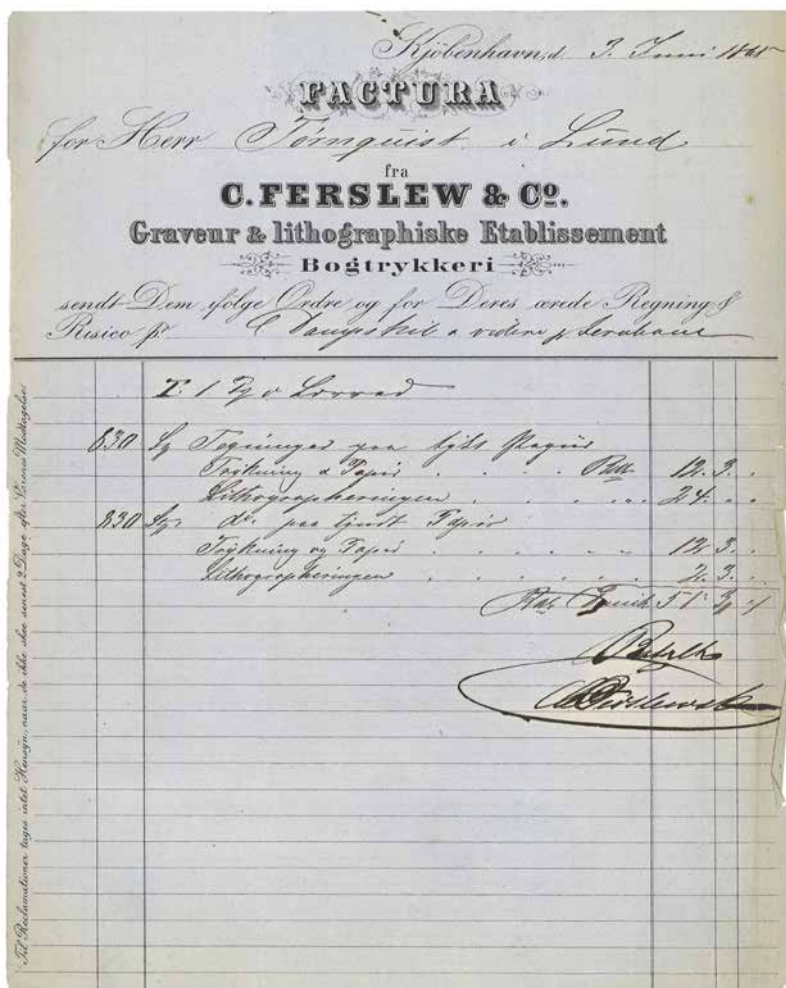
af en vetenskaplig tidskrift" och att denna skulle cirkuleras bland ledamöterna.⁷ Intressant att notera är att skrivelsen kom från det så kallade Akademiska Sällskapet, en sammanslutning vilken av professorn i historia W.E. Svedelius beskrivits som "en förening af akademiska lärare och tjänstemän, i hvilken dock blott undantagsvis någon professor deltog, men jag utgjorde ett sådant undantag".⁸ Det var alltså just de yngre och i karriären inte så långt komna forskarna som såg ett behov av ett forum för publicering. Själva skrivelsen verkar tyvärr ej ha arkiverats, vare sig som protokollsbilaga, bland konsistoriets manualhandlingar eller bland årsskriftsredaktionens papper, men av protokollet från följande konsistoriesammanträde framgår att den innefattat ett förslag till ansökan om statsanslag. Vid detta möte beslöts vidare att tillsätta en femmannakommitté, vilken skulle "afgifva ett mera detaljeradt förslag i frågan". Till ledamöter av kommittén utsågs professorerna Lovén (teoretisk medicin), Sahlin (teoretisk filosofi), Hamilton (administrativrätt), Blomstrand (kemi) och Olbers (praktisk teologi).⁹ Inte heller denna kommittés "förslag till reglemente" tycks ha bevarats, men av protokollet för det första konsistoriemötet vårterminen 1864 framgår att man förordade en ämnesmässig uppdelning av årsskriften i fem olika sektioner vilka delvis skar över fakultetsgränserna (exempelvis så att historia, statsvetenskap och juridik fördes till en sektion liksom medicin och naturvetenskap till en annan). Efter en relativt jämn omröstning beslöt konsistoriet dock att årsskriftens uppdelning skulle följa fakultetsgränserna.¹⁰

Härvid hänvisades bland annat till att denna uppdelning tillämpades för Uppsala universitets motsvarighet, och en bevarad sammanställning rörande dennas organisation, upplaga, pris, tryckning et cetera, visar att man i Lund generellt tittade noga på föregångaren vid Fyris.¹¹ I övrigt hade man dock intet att invända mot kommitténs förslag, vilket bland annat omfattade ett förslag om anhållande om ett årligt statsanslag. Sådant beviljades också.¹²

Enligt det reglemente som fastställdes för årsskriften skulle denna dels ha en redaktionskommitté, dels en av denna kommitté utsedd styrelse om fem personer. Till den senare valdes vid ett möte inför rektor i juli 1864 professorerna Agardh (botanik), Naumann (anatomi), Hamilton (administrativrätt) och Tengberg (historia) samt adjunkten Cavallin (latin). Agardh

Omslaget till det ena häftet av årsskriftens debutårgång. Bildkälla: Lunds universitetsarkiv.

Faktura på de i Köpenhamn tryckta planschillustrationerna i den första årgången av årsskriften. Bildkälla: Lunds universitetsarkiv.

bildplanscher.¹⁵ Detta bör ha varit välkommet inte minst som det av en bevarad faktura framgår att den ordinarie akademiboktryckaren i Lund, Berling, tydligt saknade möjlighet att göra dessa mer avancerade tryck som i stället fick beställas från en firma i Köpenhamn, C. Ferslew & Co.

Av protokollen framgår hur olika uppsatser successivt inkom och godkändes under hösten 1864 och våren 1865. I slutet av maj rapporterades samtliga texter som skulle ingå vara tryckta och redo att sammanställas till häften under det samlade namnet *Lunds Universitets Års-Skrift 1864*. Dessa häften kom dock inte att följa konsistoriets tidigare beslut om indelning då de utgjordes av ett för "Philosophi, Språkvetenskap

och Historia" och ett för "Mathematik och Naturvetenskap" – alltså två häften för ämnen inom en och samma fakultet, den filosofiska. Några uppsatser från de övriga fakulteterna förelåg helt enkelt inte denna första årgång. Ett häfte för "Rätts- och Statsvetenskap" kom först följande år och teologerna och medicinerna lät vänta på sig ända till den tredje årgången (1866).¹⁶

utsågs till ordförande. Själva redaktionskommittén var betydligt omfångsrikare – inalles 15 personer, professorer och adjunkter om vartannat – och omfattade även representation för den teologiska fakulteten, vilken saknades i styrelsen.¹³

Tack vare att styrelsens verksamhet har protokollförts är det från och med höstterminen 1864 lättare att följa årsskriftens fortsatta tillkomst.¹⁴ En av de händelser som styrelsen noterade med uttalad tacksamhet var ett erbjudande man fick i maj 1865. Det var Kungliga Fysiografiska Sällskapet som meddelade att man i utbyte mot 50 exemplar av årsskriftens avdelning för matematik och naturvetenskap önskade bidra med 200 riksdaler till tryckningen, särskilt av

I årsskriftens första årgång kunde man i delen för filosofi, språkvetenskap och historia bland annat läsa om förbundet mellan Sverige och Frankrike 1672 (av historikern Martin Weibull), om ordfogningen i den äldre Eddan (av språkvetaren Theodor Wisén) och om "verbets rektion" i fornsvenskan (av Knut

och Historia" och ett för "Mathematik och Naturvetenskap" – alltså två häften för ämnen inom en och samma fakultet, den filosofiska. Några uppsatser från de övriga fakulteterna förelåg helt enkelt inte denna första årgång. Ett häfte för "Rätts- och Statsvetenskap" kom först följande år och teologerna och medicinerna lät vänta på sig ända till den tredje årgången (1866).¹⁶

Fredrik Söderwall, också språkvetare). Vidare hade influerats inte mindre än två uppsatser om den tyske filosofen och pedagogen Johann Friedrich Herbart. I avdelningen för matematik och naturvetenskap märktes bland annat texter om "mossornas könlösa fortplantning" (av botanikern Sven Berggren), "Om missfoster" (av anatomen Carl Fredrik Naumann) samt om tantalmetallernas "nativa föreningar" (av kemisten Christian Wilhelm Blomstrand).¹⁷ De båda sistnämnda författarna var såväl professorer som ledamöter av årsskriftens både styrelse och redaktion, men annars är det påfallande att många av de publicerade forskarna var unga män i början av sina akademiska karriärer (i några fall utgjorde artiklarna rentav deras disputationshandlingar). I ett flertal fall ledde dessa karriärer sedermera till professorer. Årsskriftens syfte som forum för yngre forskares meritering synes alltså ha uppfyllts, och medlemmarna av Akademiska Sällskapet bör ha varit nöjda.

Drygt trettio årgångar senare, i den jubileumshistorik som universitetet utgav i samband med Oscar II:s 25-åriga regeringsjubileum 1897, blickade författaren, universitetsbibliotekarien Elof Tegnér, belåtet tillbaka på vad som hittills publicerats genom årsskriften, detta "högskolans vetenskapliga språkrör till den lärda världen".¹⁸ Han konstaterade att den inte minst rymt ett stort antal naturvetenskapliga och medicinska uppsatser (totalt 153 stycken) samt filologiska diton (53 stycken), medan övriga delar av humanioraområdet samt teologi och juridik varit något sämre företrädda. Den kommentar Tegnér därvid fällde är i backspegeln intressant; han skriver nämligen att "I hvarje fall sakna de anförda siffrorna icke sin vikt för bedömandet af den riktning, i hvilken forskningen företrädesvis rört sig". Den som i dag räknar antalet disputerade inom de olika vetenskaperna vid Lunds universitet har ingen svårighet att se att utvecklingen fortsatt i precis denna riktning.

Som antytts ovan kom årsskriften under sin första tid att, beroende på artikelunderlaget, utkomma med ett varierande antal häften per år. Från och med 1905 inrättades dock en fast ordning med indelning

i två sektioner: den första för teologi, juridik och humaniora, den andra för medicin, matematik och naturvetenskap (denna senare del utgjorde samtidigt Fysiografiska Sällskapets årsskrift).¹⁹ I denna form bestod årsskriften fram till mitten av 1960-talet. Då övergick man i stället till att som huvudbeteckning använda den latinska titel som parallellt med den svenska funnits med på titelbladen ända sedan starten: *Acta Universitatis Lundensis*. Samtidigt synes publikationen ha övergått från att vara en någorlunda sammanhållen trycksak till att utgöra en paraplybeteckning för en lång rad, med tiden allt mer spridda och självständiga ämnesbaserade skriftserier.

Ett nytt försök att skapa en mer samlad ram kring universitetets skriftserier gjordes 1986 då man i samarbete med förlaget Studentlitteratur bildade Lund University Press. Under detta förlagsnamn samlades ett flertal olika skriftserier. År 1999 uppgick dessa till 42 stycken. Till skillnad från den gamla årsskriftens övervikt för naturvetenskap och medicin var det dock här humaniora och teologi som dominerade: 22 av skriftserierna låg inom dessa ämnen. Lund University Press blev dock en relativt kortlivad företeelse: just 1999 lades samarbetsprojektet ned, och sedan dess har Lunds universitet saknat universitetsövergripande koordinering av sin vetenskapliga publicering.

Dagens universitet är så omfattande och mångfasetterat att det knappast längre är realistiskt att tänka sig att alla dess forskningsresultat ånyo skulle kunna publiceras inom ett forum. Detta hindrar dock inte att det i dagsläget faktiskt finns relativt långt komna idéer om att åter lansera ett eget universitetsförlag för att samlat hantera utgivningen och distributionen av åtminstone ett mer högkvalitativt urval av forskningspublikationer. Och det kunde ju vara en lämplig "födelsedagspresent" till hundrafemtioåringen *Lunds Universitets Års-Skrift!*

*Fredrik Tersmeden
Arkivarie vid Universitetsarkivet*

Med tack till Katarina Bernhardsson för värdefulla synpunkter.

Fotnoter

1. Om disputationsväsendet i Lund under äldre tider (särskilt 1700-talet), se bl a Ragnar Askmark: "Disputationer i Lund för 200 år sedan" i *Berlingska boktryckeriet i Lund 1745–1945* (Lund 1945) samt Arvid Leide: "En astronomisk disputation i Lund 1740" i densammes *Akademiskt 1700-tal – Minnesbilder från Lunds universitet* (Gamla Lunds årsskrift 53; Lund 1971). Av Askmark (s 115) framgår att det förekom enstaka fall där respondenten själv var författare. Enligt beslut av Carl XII skulle detta i så fall tydligt angivas på avhandlingens försättsblad, men mot detta tycks man ofta ha syndat.
2. Askmark 1945, s 116.
3. P.G. Ahnfeldt: *Studentminnen* (Stockholm 1963), s 71.
4. *Kongl. Maj:ts Nådiga Statuter för Universiteterna i Uppsala och Lund; Gifna Stockholms Slott den 2 April 1852* (SFS 1852:29) § 129.
5. Carl Frängsmyr: *Uppsala universitet 1852–1916*, bd 2:1 (Uppsala 2010), s 15. Frängsmyrs skildring avser förstås förhållandena i Uppsala men det finns knappast anledning att tro att dessa varit särskilt annorlunda i Lund.
6. Frängsmyr 2010, s 15.
7. Lunds universitetsarkiv (fortsättningsvis förkortat LUA): Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol A 2 A:134 (Consistorii majoris konceptprotokoll 1863; protokoll 1863–10-31, § 5).
8. Wilhelm Erik Svedelius: *Anteckningar om mitt förflutna lif* (Stockholm 1894), s 511. Beskrivningen avser Svedelii lundaår 1856–1862 och avrundas med följande beskrivning av själva verksamheten: "vi träffades en gång i månaden och hade då en treflig afton".
9. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol A 2 A:134 (Consistorii majoris konceptprotokoll 1863; protokoll 1863-11-07, § 5). Kommittéledamöternas respektive ämnen hämtade från *Lunds Kongl. Universitets katalog höstterminen 1863* (Lund 1863).
10. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol A 2 A:135 (Consistorii majoris konceptprotokoll 1863; protokoll 1864-01-14, § 3).
11. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol F 16 B:1 (Lunds universitets årsskrift: handlingar; "Om årsskriften i Uppsala").
12. Om årsskriftens ekonomi, se generellt Elof Tegnér: *Lunds universitet 1872–1897* (Lund 1897), s 19.
13. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol F 16 B:1 (Lunds universitets årsskrift: handlingar; Protokoll inför rektorsämbetet 1864-07-05).
14. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol F 16 B:1 (Lunds universitets årsskrift: protokoll; "Protocolls-bok tillhörande Bestyrelsen för Universitetets Årsskrift" 1864–1921).
15. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol F 16 B:1 (Lunds universitets årsskrift: handlingar; Skrivelse från Fysio-grafiska Sällskapet 1865-05-17).
16. Utöver de olika efter vetenskapsgrenar inrättade häften fick årsskriften fr o m 1876 ytterligare en del. Detta i form av en bilaga som utgjorde universitetets tryckta årsberättelse. Denna hade tidigare utgjort en del av programbladet vid de årliga rektorsskiftena, men som rektorsämbetet i och med 1876 års universitetsstatuter blev ett flerårigt mandat är det naturligt att man fick söka ett nytt forum för de årliga verksamhetsberättelserna.
17. LUA: Kansliets arkiv 1666–1930/31, vol F 16 B:1 (Lunds universitets årsskrift: handlingar; tryckt innehållsförteckning för årgångarna 1864–1867)
18. Tegnér 1897, s 18ff.
19. Dessa och följande uppgifter om årsskriftens och dess efterföljares öden i modernare tid baseras främst på uppgifter i biblioteksdatan Libris, på Katarina Bernhardsson: *Ny strategi för vetenskaplig bokpublicering vid Lunds universitet* (Rapport från projektet HT-området bokpubliceringar; Lund 2011), på en kortfattad historik på Humanistiska och teologiska fakulteternas hemsida (www.ht.lu.se/skriftserier/om/historik/) och på en notis om utförsäljning av äldre årsskrifter från UB i *LUM* 3 1998, s XI.

Program

- 1 J. S. Bach: *Ouverture (orkestersvit) i D no 3 BWV 1068. Bourrée*
- 2 Tal av Rector magnificus, professor Per Eriksson
- 3 Installation
Medicinska fakultetens prodekanus, professor Lars Dahlin, presenterar Jonas Björk, Aleksander Giwercman
Samhällsvetenskapliga fakultetens prodekanus, professor Ole Elgström, presenterar Mats Heide, Jens Rydström
Rektor vid Ekonomihögskolan, professor Fredrik Andersson, presenterar Karin Jonnergård, Petter Lundborg
Naturvetenskapliga fakultetens dekanus, professor Olov Sterner, presenterar Crister Ceberg, Peter Somfai
Rektor vid konsthögskolan, professor Gertrud Sandqvist presenterar Henrik Frendin, Håkan Rydin, Solfrid Söderlind
Rektor installerar de nya professorerna
- 4 Anonymus: *Qui suos parentes hic pie vivens colit*
- 5 Installationsföreläsning av professor Crister Ceberg
- 6 Svensk folkvisa i arr. av prof. Håkan Rydin: *Så gärna på ängerna de gröna*
- 7 Utdelning av studenternas pris för utmärkta lärarinsatser inom undervisningen
Utdelning av universitetets administrativa pris
- 8 Anonymus: *O, gud tin godheet tacke wi*
- 9 Tal av Lunds universitets studentkårers ordförande teol.stud. Clara Lundblad
- 10 Tal till Lunds universitets studenter av professor Solfrid Söderlind
- 11 J. S. Bach: *Ouverture (orkestersvit) i D no 3 BWV 1068. Bourrée*

Musiker och sångare från Akademiska kapellet och Lunds Akademiska Kör vid Odeum under ledning av director musices Patrik Andersson och kördirigent Cecilia Martin-Löf. Pianosolo av professor Håkan Rydin.

Efter installationen är samtliga närvarande välkomna att inta förfriskningar i Pelarsalen i Universitetshusets källarplan.